

(המשך מעמוד 26)

שנאמר כאן, בשקט, באדיבות, כי מיישר מופתי של ויכוח הגון ו- ענייני (ובלי עישון - אין מעש נים אם אדם אחד מתנגד!) - ייאמר מחר באוניברסיטת, כי נכסיות, בחדרי המיפלגות, וייאמר מחרתיים ברחוב ובכלי-התיקשורת. בגרמניה, בצרפת, באנגליה, בי- שוודיה.

כאן אין מתעניינים בנפט - אלא כבאחד הגורמים המשפיעים על המצב. אבל כאן מתעניינים מאוד בשאלות של מוסר.

יש מחויבות עמוקה לישראל, אך יש מחויבות דומה גם לפלס- טינים. לא ייתכן למדוד את הצד האחד באמות-מידה שונות מאשר השני. אם המוסר מחייב להעניק ליהודים את הזכות למדינה משל- הם, הוא מחייב זאת גם לגבי ה- פלסטינים.

בערב מוצג סרט על רמונדה טוויל. הסיגנון חריף מאוד, סר- טימינטי, מוגזם, בין המפיקים - יהודי אנטי-ציוני. אני מותח עליו ביקורת (אם כי הסרט מחמיא לי אישית מאוד). טוען נגד הוסר- האיוון שבו. גם רוב הגרמנים תומ- כים בדויעה זו. אחד המפיקים מס- פר כי שמע את אותה הביקורת גם מפי ערבים, בכיוון הפוך: ש- הסרט מזויף את המציאות לטובת ישראל. ולראיה: הסיקור הנרחב הניתן בו לאנשים כמוני וכמו מתי פלד, כאילו הם מייצגים חלק גדול של דעת-הקהל בישראל, כי עוד שאנחנו מהווים רק מעוט קטן. מדוע לא הראו בסרט את הפנים האמיתיות של ישראל: פני- הם של אריק שרון, הרב כהנא, גוש אמונים?

אנחנו, שבאנו לכנס זה מישראל - תיאודור הולדהיים מבית-אלפא, אליעזר פיירל מיד-חנה ואני - מוצאים את עצמנו, כרגיל, במצב מזור. בארץ אנחנו חריגים. כאן מתקבלות דיעותינו כאמיתות מור- בנות מאלהן. אנחנו מחוץ לקונו- סנוס הישראלי - אך בלבליבו של הקונסנוס העולמי. (ושמא אהיה חשוד כקונפורמיסט: דגלתי בדיעות אלה במשך שנים רבות כאשר הן היו גם מנוגדות לקונו- סנוס העולמי.)

השאלה הישנה: מיהו נורמלי? בארץ אנחנו לא-נורמליים, ואילו בעולם ה"ה בגין, שרון, פרס ורבינ- אינס נורמליים. (כפי שנאמר לאח- רונה: "ישראל היא בית-משוגעים המנוהל על-ידי המשוגעים עצ- מם".)

הלוואי ואפשר היה להביא כל ישראלי לסמינר כזה. כי כאן נשא- לות בכנות שאלות-יסוד לגבי יש- ראל, שאינן נשאלות כבר כמעט בישראל עצמה. לאן מוביל אותנו הכיבוש? לאן מוביל הקיפוח של ערביי ישראל? מדוע יש לאשכנזי שנובל בתל-אביב פי עשרה יותר סיכויים ללמוד באוניברסיטה מאשר לערבי שנובל באוס-אל-פחם, ופי שמונה יותר מאשר למארוקאי כי- שכונת-התיקוה? מדוע אין ער- בים לומדים מקצועות טכניים כי- אוניברסיטות בארץ? מה יעשו תושבי השטחים המוחזקים בעוד עשרים שנה, כאשר מיספרם יהיה כפול, בעוד שגלקת מהם הרזורה הקרקעית ואין מוקמת אצלם שום תעשייה? איך זה מתקשרת המדי- נה של שרדי-אשוויץ עם דרום- אפריקה הגזענית? איך יכולים ה- ערבים להכיר במדינה המסרבת לקבוע את גבולותיה והמקפחת את אזרחיה הערביים?

"אמת היא שאנחנו מגוימים כי- מיקצת." מהרהר כומר ליד השול- חן בארוחת-הערב. "לא רק בגליל, אלא גם בגרמניה מפטרים מורים קומוניסטיים. בנצרת עילית מסר- בים למכור דירות לערבים, אך גם אצלנו אין רבים מוכנים להשכיר דירה לפועלים תורכיים העובדים אצלנו."

ואחרי הירחור קל, באנחה: "מה אפשר לעשות, אנחנו פשוט מצפים מן היהודים שהיו יותר טובים מאחרים."

אילו נערך מישפטו של צבי גור לפני חבר-מושבעים,

היה השופט מסכם את העדויות כלהלן:

" רבנות "

המתושבעים "

אותה, ולדברי הילד אמר לו כי אם יספר משהו על המקרה הוא יחנוק אותו.

עליכם לזכור כי אין מחלוקת שהאיש במכונת הפיאט, למרות שחבש פאה נוכ- רית ולבש מדים, היה צבי גור. הנאשם הורה בבית-המישפט כי הוא אשר עשה את המעשה. אולם בגירסתו בבית-המישפט סיפר כי לא חטף את הילד למטרה פלילית, אלא כיוון שכבר ידע שהוא עומד לקבל לידיו את אורון לשמירה, ניסה לראות כיצד הוא מתנהג בחברת ילד זר, ואם יוכל לבצע את התפקיד שהוטל עליו.

יש לזכור כי הנאשם מכחיש כי איים על הילד, או נגע בו בכוח. הוא מסר כי גירסתו כי רק ליטף את ראשו של הילד, ולא לחץ את ראשו לריצפה.

במקרה זה יש לכם שתי גירסות דומות של הנאשם ושל הנער ואביו. הנער, למרות גילו הצעיר (11), נחקר על-ידי בית-

את כל שחשב לנחון להביא במישפט, עליכם לקבוע את העובדות הנראות לכם כנכונות, מכל מסכת הגירסות שהועלו בפניכם. ואם הן מהוות את העבירות בהן הוא נאשם.

נפתח באישום של חטיפת ילד (ששמו נאסר לפירסום) מכפר-שמריהו בתאריך 24.4.80.

התביעה מאשימה את גור כי ניסה לחטוף ילד זה וכי לשם כך שאל מכונת פיאט לבנה מידידה. הוא הגיע לכפר-שמריהו בשעות הצהריים כאשר הילדים יצאו מ- בית-הספר. ליד קבוצת ילדים שרכבה על אופניים ושביניהם היה גם הילד החטוף, עצר הנאשם, וביקש כי יעזרו לו להתניע את מכונתו שהתקלקלה. הוא ביקש מה- ילד להיכנס פנימה וללחוץ על הדוושה.

איך ללטף ילדים?

הילד העיד בפניכם כי הוא הכיר את הנאשם, כיוון שכחודש לפני החטיפה- פנה אליו הנאשם, שהיה במדי צבא, בוקר אחד ליד ביתו ושאל על כתובת מסוימת. גם הפעם לא חשד בו הילד והזמינו לטלפן מביתו ולהזעיק עזרה למכונת. אולם, לדברי הילד, במקום להגיע לביתו, לקחו גור לסביבות שדה-התעופה של כפר- שמריהו. כאשר עברו ליד שער השדה ביקש ממנו גור להתכופף, וכאשר סרב לחץ גור על עורפו והוריד את ראשו עד לריצפת המכונת. הנער סיפר כי נבהל והתחנן שיתן לו לרדת. אולם גור פירק את ידית הדלת שלידו, ולא הגיח לילד לצאת.

הוא גם סיפר לנער כי אביו, שהוא קבלן ידוע, פיטר אותו וגרם לו עוול. הוא השמיץ את אבי הילד, אך לבסוף פתח את הדלת והגיח לילד לרדת מהמכונת. כאשר ירד הילד הושיט לו הנאשם את ידו ולחץ

ב ארצות שונות וגם בארצות-הברית קיימת שיטת המושבעים. הכוונה היא כי כל אדם ישפט על-ידי שווים לו. וכך נבחרים המושבעים באופן מיקרי מבין אזרחי המדינה. הם חסרי השכלה מישי- פטית ואמורים להכיר את הלי-הררות והיו היום יום.

בישראל נשאר שריד למוסר זה בבית- הדין-הצבאי, שבו מכהנים שני שופטים שאינם מישפטים כצד אב בית-הדין, שהוא תמיד מישפטן. אחד השופטים הללו הוא בדרגתו של הנאשם.

מאחר שלמושבעים אין השכלה מישפי- טית, התפקיד המופל עליהם הוא לקבוע אך ורק את המצב העובדתי, כפי שהוא משתקף מהעדויות במישפט. הם אמורים להבחין בין אמת לבין שקר, בין גירסה הגיונית ובין דברים בעלמא. כיוון שכל מצב מישפטי מבוסס על עובדות, הרי שאחרי קביעותיהם של המושבעים, מבסס השופט את החלטתו על העובדות שקבעו, ומיישם עליהן את החוק, וכך הוא קובע את פסק-הדין.

לו היתה שיטה זו קיימת בישראל, היו השופטים אלישע שיינבוים, יעקב קדמי וישראל אלוני, פונים למושבעים אחרי סיום עדויותיהם של כל העדים בתיק מדינת-ישראל נגד צבי גור, ומבקשים מהם לקבוע מה הן העובדות הרלוונטיות הנובעות מהראיות שהוצגו בפני בית- המישפט.

יש לשער שהיו מדרכים אותם כדלקמן:

צבי גור נאשם בחטיפת הילד אורון- הלונא להעמידו בסכנת-חיים. בכך שרצח אותו בתאריך בלתי-ידוע בין הימים 8/6/80 ו-10/6/80 ובסחיטת שני מיליון לירות דמי כופר נפש. כמו כן הוא נאשם בחטיפת ילד נוסף בכפר-שמריהו בתאריך 27/4/80. רבותי המושבעים, אחרי שסיימה התוב- עת שרה סירוטה להביא את ראיותיה, והסניגור אליעזר מלחי גם הוא הביא

הסני גור

אליעזר מלחי, מצא עדים שהעלו אפש- רות כי גם אשה היתה מעורבת בחטיפה.

המישפט והוחלט כי הוא מסוגל להעיד בבית-מישפט, וחוקה כי דבריו הם כדברי כל עד אחר. עליכם לקבוע מה היתה מסכת העובדות האמיתיות ולמי אתם מאמינים.

ציור איקסים

מ כאן אנו עוברים למקרה השני שבו נאשם גור, למקרה שקרה בחודש יוני בסביון. לדברי התביעה, חטף גור את הילד אורון ירדן, שהיה אז בן שמונה וחצי, ביום 8.6.80 בשעות הערב. הילד הוחזק בידי הנאשם, וגור התקשר למיש- פחת ירדן טלפונית פעמים אחדות וביקש

שרה סירוטה, העלתה בפני בית-המישפט מיספר רב של חוקרי מישרטה, שהביאו בזה אחר זה את גירסתו של הנאשם. את המועד המדויק שבו נרצח הילד אי אפשר היה לקבוע בגלל מצב הגופה.

התובעת